

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

P8_TA(2016)0020

Priorytety UE na posiedzenia UNHCR w 2016 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie priorytetów UE na sesje Rady Praw Człowieka ONZ w 2016 r. (2015/3035(RSP))

(2018/C 011/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka i konwencje ONZ w sprawie praw człowieka, a także protokoły fakultatywne do nich,
 - uwzględniając rezolucję nr 60/251 Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych powołującą Radę Praw Człowieka ONZ (UNHRC),
 - uwzględniając europejską konwencję praw człowieka, Europejską kartę społeczną i Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając Plan działania UE dotyczący praw człowieka i demokracji na lata 2015–2019,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Rady Praw Człowieka ONZ,
 - uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie naruszeń praw człowieka, w tym rezolucje związane z debatami dotyczącymi przypadków łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2014 oraz polityki UE w tym zakresie ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 2, art. 3 ust. 5, art. 18, art. 21, art. 27 i art. 47 Traktatu o Unii Europejskiej,
 - uwzględniając coroczne sprawozdanie Rady Praw Człowieka za rok 2015 przedłożone w Zgromadzeniu Ogólnym Narodów Zjednoczonych,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że lata 2015 i 2016 to lata obchodów ważnych rocznic, istotnych z punktu widzenia przestrzegania praw człowieka, a także zapewniania pokoju i bezpieczeństwa: 70. rocznicy powstania Organizacji Narodów Zjednoczonych, 50. rocznicy zawarcia Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, odpowiednio 30. i 20. rocznicy podpisania Deklaracji ONZ o prawie do rozwoju (1986 r.) oraz deklaracji pekińskiej i pekińskiej platformy działania (1995 r.), a także 15. rocznicy uchwalenia przełomowej rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa (2000 r.) oraz ustanowienia milenijnych celów rozwoju (2000 r.);
- B. mając na uwadze, że wszystkie państwa mają obowiązek dbać o poszanowanie praw człowieka bez względu na rasę, pochodzenie, religię, klasę, kastę, płeć, orientację seksualną lub kolor skóry; podkreślając swoje przywiązanie do niepodzielności praw człowieka (bez względu na to, czy są to prawa obywatelskie, polityczne, gospodarcze, społeczne czy kulturalne), które są ze sobą powiązane i wzajemnie od siebie zależne; mając na uwadze, że pozbawienie któregokolwiek z tych praw ma bezpośredni i negatywny wpływ na pozostałe; mając na uwadze, że wszystkie państwa są zobowiązane do szanowania praw podstawowych swojej ludności oraz mają obowiązek podejmowania konkretnych działań, aby ułatwić przestrzeganie tych praw na szczeblu krajowym, a także obowiązek współpracy na szczeblu międzynarodowym mającej na celu eliminowanie przeszkód na drodze do przestrzegania praw człowieka we wszystkich dziedzinach;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0470.

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

- C. mając na uwadze, że poszanowanie, propagowanie i ochrona uniwersalności praw człowieka stanowią część etycznego i prawnego dorobku Unii Europejskiej, a także jedną z podwalin europejskiej jedności i integralności; mając na uwadze, że spójność działań wewnętrznych i zewnętrznych w obszarze praw człowieka ma zasadnicze znaczenie dla wiarygodności polityki UE w zakresie praw człowieka poza jej granicami;
- D. mając na uwadze, że działania Unii w stosunkach z krajami trzecimi zostały określone w art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej, który potwierdza powszechność i niepodzielność praw człowieka i podstawowych wolności, a także nakłada obowiązek przestrzegania poszanowania godności człowieka, zasad równości i solidarności oraz zasad Karty Narodów Zjednoczonych i prawa międzynarodowego w działaniach UE na arenie międzynarodowej;
- E. mając na uwadze, że kwestię poszanowania praw człowieka należy uwzględniać w każdej dziedzinie polityki dotyczącej pokoju i bezpieczeństwa, współpracy w dziedzinie rozwoju, handlu i inwestycji, pomocy humanitarnej, zmiany klimatu, migracji oraz walki z terroryzmem, gdyż kwestii tych nie można rozwiązać w oderwaniu od poszanowania praw człowieka;
- F. mając na uwadze, że państwa członkowskie ONZ przyjęły program działań do roku 2030, który przedstawia wizję świata powszechnie przestrzegającego praw człowieka, szanującego godność ludzką, zasady państwa prawa, sprawiedliwości, równości i niedyskryminacji, oraz zobowiązały się do realizacji celów tego programu,
- G. mając na uwadze, że regularne sesje Rady Praw Człowieka ONZ, powoływanie specjalnych sprawozdawców, mechanizm powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka oraz specjalne procedury, w ramach których bada się sytuację w poszczególnych krajach lub podejmuje konkretne tematy, przyczyniają się do międzynarodowych wysiłków na rzecz wspierania i przestrzegania praw człowieka, demokracji i praworządności;
- H. mając na uwadze, że niektórzy członkowie Rady Praw Człowieka należą do grona państw dopuszczających się najpoważniejszych naruszeń praw człowieka oraz są tradycyjnie znani z braku współpracy w ramach specjalnych procedur ONZ oraz z niestosowania się do wymogów sprawozdawczych w stosunku do organów traktatowych ONZ ds. praw człowieka;

Rada Praw Człowieka ONZ

1. z zadowoleniem przyjmuje powołanie ambasadora Choi Kyong-lima na przewodniczącego Rady Praw Człowieka ONZ w roku 2016;
2. z zadowoleniem przyjmuje roczne sprawozdanie Rady Praw Człowieka ONZ dla Zgromadzenia Ogólnego ONZ, obejmujące 28., 29. i 30. sesję;
3. ponownie podkreśla, że członkowie Rady Praw Człowieka ONZ powinni być wybierani spośród państw, które czuwają nad poszanowaniem praw człowieka, praworządności i demokracji, a także apeluje do państw członkowskich ONZ, by promowały między innymi stosowanie kryteriów skuteczności przestrzegania praw człowieka do wszystkich państw kandydujących do członkostwa w Radzie Praw Człowieka ONZ; wyraża zaniepokojenie naruszeniami praw człowieka w kilku nowo wybranych krajach będących członkami Rady Praw Człowieka ONZ; jest zdania, że państwa członkowskie nie powinny popierać wyboru do Rady Praw Człowieka ONZ państw, które nie czuwają nad poszanowaniem praw człowieka;
4. podkreśla, że należy wspierać niezależność i integralność Biura Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka (OHCHR), tak aby mogło ono nadal wykonywać swój mandat w sposób skuteczny i bezstronny; w związku z tym apeluje o zapewnienie OHCHR odpowiedniego wsparcia i finansowania; potwierdza swoje poparcie dla specjalnych procedur oraz niezależnego statusu upoważnionych ekspertów, takich jak sprawozdawcy specjaliści, które umożliwia im w pełni niezawisłe wykonywanie obowiązków, a także wzywa wszystkie państwa do współpracy w ramach tych procedur; ubolewa nad brakiem współpracy ze strony niektórych krajów;
5. ponownie podkreśla znaczenie uniwersalnego charakteru powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka dla osiągnięcia pełnego zrozumienia sytuacji praw człowieka we wszystkich państwach członkowskich ONZ oraz ponawia swoje poparcie dla drugiego cyklu tego przeglądu, który skupia się na wdrożeniu zaleceń przyjętych w ramach pierwszego cyklu; ponownie wzywa jednak do rozpatrzenia zaleceń, które nie zostały przyjęte przez państwa w czasie pierwszego cyklu, na dalszym etapie procesu powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

6. podkreśla konieczność dopilnowania, aby szerokie grono zainteresowanych podmiotów, zwłaszcza społeczeństwo obywatelskie, w pełni uczestniczyło we wszystkich obszarach prac Rady Praw Człowieka ONZ, oraz wyraża zaniepokojenie, że poważne ograniczenia utrudniają udział społeczeństwa obywatelskiego w powszechnym okresowym przeglądzie praw człowieka; wzywa państwa należące do ONZ, w tym państwa członkowskie UE, by wykorzystały powszechny okresowy przegląd praw człowieka do oceny sytuacji pod kątem przestrzegania praw człowieka na swoim terytorium oraz do wydania odnośnych zaleceń;

7. wzywa UE do podejmowania działań następczych w związku z zaleceniami sformułowanymi w ramach powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka we wszystkich debatach na temat polityki UE z zainteresowanymi krajami, aby zbadać sposoby i środki realizacji tych zaleceń za pośrednictwem strategii krajowych i regionalnych;

8. z zadowoleniem przyjmuje zaproponowaną przez Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka inicjatywę na rzecz zmian, mającą na celu zwiększenie i umocnienie globalnej obecności biur ONZ ds. praw człowieka dzięki utworzeniu ośmiu regionalnych ośrodków, których zadaniem jest ochrona i propagowanie poszanowania praw człowieka w drodze bezpośredniej współpracy z partnerami, z myślą o przełożeniu zaleceń sformułowanych w ramach mechanizmów związanych z prawami człowieka na faktyczne zmiany w terenie; przy okazji 10. rocznicy Rady Praw Człowieka ONZ apeluje o przeprowadzenie oceny wpływu Rady, w tym w odniesieniu do jej mandatu oraz wdrożenia jej rezolucji i innych decyzji;

Prawa obywatelskie i polityczne

9. wyraża zaniepokojenie przeprowadzanymi w niektórych krajach rewizjami konstytucji, mającymi na celu zmianę ograniczeń dotyczących liczby kadencji prezydenta, co w pewnych przypadkach doprowadziło do wybuchu zamieszek na tle wyborów; ponownie potwierdza, że poszanowanie praw cywilnych i politycznych, w tym indywidualnej i zbiorowej wolności słowa, a także wolności zgromadzeń i zrzeszania się, to wyznaczniki demokratycznego, tolerancyjnego i pluralistycznego społeczeństwa;

10. raz jeszcze podkreśla, że przeprowadzane okresowo wolne, rzetelne, powszechne i równe wybory stanowią podstawowe prawo, z jakiego powinni korzystać wszyscy obywatele zgodnie z Powszechną deklaracją praw człowieka (art. 21 ust. 3) oraz Międzynarodowym paktem praw obywatelskich i politycznych (art. 25); ponownie potwierdza, że zapewnienie wolności słowa oraz dynamicznego środowiska sprzyjającego niezależnemu i pluralistycznemu społeczeństwu obywatelskiemu stanowi warunek wstępny propagowania poszanowania praw człowieka;

11. jest zdania, że współczesne technologie cyfrowe stanowią zarówno pomoc, jak i wyzwanie w zakresie ochrony prawa do prywatności, korzystania z wolności słowa online na całym świecie oraz bezpieczeństwa, ponieważ współczesne technologie cyfrowe mogą służyć propagandzie ekstremistycznej i terrorystycznej, a także jako kanały rekrutacji; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym mianowanie specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do prywatności w erze cyfrowej, którego mandat obejmuje kwestie nadzoru i prywatności, dotyczące obywateli zarówno w internecie, jak i poza nim;

12. wzywa państwa należące do ONZ, w tym państwa członkowskie UE, do wdrożenia zaleceń specjalnego sprawozdawcy ONZ dotyczących współczesnych form rasizmu, dyskryminacji rasowej, ksenofobii oraz powiązanego z tymi kwestiami braku tolerancji, aby walczyć z rozprzestrzenianiem się rasizmu, nienawiści na tle etnicznym i wynikającej z ksenofobii, a także podburzaniem do niej w internecie oraz za pośrednictwem sieci mediów społecznościowych, poprzez podjęcie niezbędnych środków legislacyjnych, przy pełnym poszanowaniu wolności słowa i opinii;

Obrońcy praw człowieka

13. potępia ciągle prześladowanie i zatrzymywanie obrońców praw człowieka i przedstawicieli opozycji przez siły rządowe w wielu państwach trzecich; wyraża zaniepokojenie w związku z niesprawiedliwym i restrykcyjnym prawodawstwem, w tym ograniczeniami dotyczącymi finansowania zagranicznego, które prowadzi do ograniczania przestrzeni dla działalności społeczeństwa obywatelskiego; wzywa wszystkie rządy, by propagowały i wspierały wolność mediów, organizacje społeczeństwa obywatelskiego oraz działania obrońców praw człowieka, a także umożliwiały im prowadzenie działalności bez strachu, represji lub zastraszania;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

14. uważa, że ciągle prześladowanie i zatrzymywanie obrońców praw człowieka i przedstawicieli opozycji przez szereg państw będących członkami Rady Praw Człowieka ONZ podważa wiarygodność tego organu; wzywa UE i jej państwa członkowskie do propagowania inicjatywy na szczeblu ONZ polegającej na opracowaniu spójnej i kompleksowej odpowiedzi na główne wyzwania, z jakimi na całym świecie mierzą się obrońcy praw człowieka pracujący nad prawami kobiet, obroną praw środowiskowych, prawa do ziemi i praw ludów tubylczych, korupcją i bezkarnością, religią, a także dziennikarzy i inni obrońcy praw człowieka korzystający z mediów, w tym mediów internetowych i społecznościowych, oraz do systematycznego ujawniania ich zabójstw;

15. wyraża ogromne zaniepokojenie nasilającymi się atakami na pracowników organizacji humanitarnych i placówki opieki zdrowotnej; przypomina, że międzynarodowe prawo humanitarne zabrania takich ataków, i wzywa strony konfliktu do poszanowania zasad tego prawa; podkreśla znaczenie poprawy bezpieczeństwa pracowników organizacji pomocowych, aby mogli skuteczniej reagować na te ataki;

Kara śmierci

16. przypomina stanowisko UE dotyczące zerowej tolerancji dla kary śmierci oraz przypomina swój wyrażony od dawna sprzeciw wobec kary śmierci, tortur i okrutnego, niehumanitarnego i poniżającego traktowania oraz karania w każdym przypadku i we wszystkich okolicznościach; podkreśla, że UE powinna kontynuować starania na rzecz wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci, i po raz kolejny podkreśla, że zniesienie kary śmierci przyczynia się do umocnienia godności człowieka; podtrzymuje swoje stanowisko, że udzielanie krajom trzecim wsparcia w zakresie polityki antynarkotykowej, takiego jak pomoc finansowa i techniczna oraz budowanie potencjału, powinno wykluczać stosowanie kary śmierci za przestępstwa narkotykowe; popiera powołanie specjalnego sprawozdawcy ds. praw człowieka i polityki antynarkotykowej;

17. z uznaniem stwierdza, że osiągnięto już znaczące postępy, gdyż wiele krajów zawiesiło wykonywanie kary śmierci, a inne przyjęły środki ustawodawcze prowadzące do jej zniesienia; wyraża jednak ubolewanie z powodu przywrócenia egzekucji w niektórych krajach w ciągu ostatnich kilku lat; apeluje do tych państw, które zniosły karę śmierci lub wprowadziły długotrwale moratorium na jej wykonywanie, o wypełnienie swoich zobowiązań i nieprzywracanie kary śmierci;

Wolność religii

18. przypomina, że wolność myśli, sumienia, wyznania i przekonań jest podstawowym prawem człowieka uznanym w Powszechnej deklaracji praw człowieka oraz gwarantowanym przez art. 18 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych; przypomina również, że wolność ta jest powiązana z innymi prawami człowieka i podstawowymi wolnościami, obejmującymi prawo do wiary lub niewiary, wolność praktykowania przekonań teistycznych, nieateistycznych lub ateistycznych oraz prawo do przyjęcia, zmiany i porzucenia lub powrotu do wybranych przez siebie przekonań; wyraża zaniepokojenie faktem, że niektóre państwa nadal nie przestrzegają standardów ONZ i stosują represje państwowe, które mogą obejmować kary cielesne, kary więzienia, niewspółmierne kary finansowe, a nawet karę śmierci, naruszając wolność religii lub przekonań; wyraża zaniepokojenie nasileniem prześladowań mniejszości ze względu na religię lub przekonania, a także bezprawnym niszczeniem ich miejsc gromadzenia się; popiera sprawozdanie Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Wolności Religii lub Przekonań na temat przemocy stosowanej „w imię religii”; wzywa UE do wdrożenia jej zaleceń w sprawie inicjatyw dotyczących dialogu międzyreligijnego;

19. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE do promowania prawa do wolności religii lub przekonań na forach międzynarodowych, w tym przez wspieranie mandatu Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Wolności Religii lub Przekonań; w pełni popiera stosowaną przez UE praktykę przejmowania wiodącej roli w Radzie Praw Człowieka i na forum Zgromadzenia Ogólnego ONZ podczas prac nad rezolucjami na ten temat; domaga się podjęcia konkretnych działań w celu ochrony mniejszości religijnych, osób niewierzących, apostatów i ateistów, będących ofiarą przepisów dotyczących bluźnierstwa; uważa, że należy podjąć działania na forach międzynarodowych i regionalnych polegające na prowadzeniu otwartego, przejrzystego i systematycznego dialogu ze stowarzyszeniami i wspólnotami religijnymi, zgodnie z art. 17 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

Prawa społeczne i gospodarcze

20. docenia podejmowane przez Radę Praw Człowieka ONZ starania, by wszystkim prawom człowieka nadać równorzędny status i przywiązywać do nich taką samą wagę, poprzez powołanie w ramach specjalnej procedury ekspertów, którym powierzono mandat w zakresie praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych; w związku z tym podkreśla znaczenie ratyfikacji protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych ustanawiającego mechanizmy dochodzeniowe i mechanizmy składania skarg;

21. wyraża głębokie zaniepokojenie wzrostem skrajnego ubóstwa, które zagraża pełnemu korzystaniu z wszystkich praw człowieka; z zadowoleniem przyjmuje w tym względzie sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy Rady Praw Człowieka ONZ w sprawie skrajnego ubóstwa i praw człowieka (A/HRC/29/31) i popiera proponowane przez niego rozwiązania służące wyeliminowaniu skrajnego ubóstwa; uważa, że aby walczyć z ubóstwem oraz wspierać prawa społeczno-gospodarcze, zwłaszcza poprzez ułatwianie dostępu do żywności, wody, kształcenia, opieki zdrowotnej oraz odpowiednich warunków mieszkaniowych, należy zająć się problemem rosnących nierówności;

22. jest zdania, że korupcja, oszustwa podatkowe, niewłaściwe gospodarowanie dobrami publicznymi i brak rozliczalności stanowią zagrożenia dla równego korzystania z praw człowieka i podważają zasady demokratyczne, praworządność, uczciwe wymierzanie sprawiedliwości, usługi publiczne, np. kształcenie, oraz podstawowe świadczenia zdrowotne; uważa, że działania mające na celu zapewnienie poszanowania praw człowieka, zwłaszcza prawa do informacji, wolności słowa i zgromadzeń, niezawisłego wymiaru sprawiedliwości oraz demokratycznego uczestnictwa w sprawach publicznych, odgrywają zasadniczą rolę w zwalczaniu korupcji;

23. podkreśla, że społeczności mniejszościowe w krajach trzecich mają szczególne potrzeby oraz że należy wspierać ich równość we wszystkich obszarach życia gospodarczego, społecznego, politycznego i kulturalnego;

24. wzywa państwa należące do ONZ, w tym państwa członkowskie UE, aby domagały się, by wszyscy eksperci w ramach specjalnych procedur zwracali szczególną uwagę na kwestie dotyczące kobiet, osób młodych i osób niepełnosprawnych należących do ludności tubylczej oraz przedkładali w Radzie Praw Człowieka ONZ sprawozdania dotyczące tych zagadnień; apeluje do Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), Komisji oraz państw członkowskich o wsparcie udziału ludów tubylczych w sesjach Rady Praw Człowieka ONZ; wzywa ESDZ i państwa członkowskie, by aktywnie wspierały opracowanie systemowego planu działania na rzecz ludów tubylczych, szczególnie w odniesieniu do organizowania regularnych konsultacji z ludami tubylczymi;

Biznes a prawa człowieka

25. wspiera skuteczne i kompleksowe wdrażanie wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka; wzywa wszystkie państwa należące do ONZ, w tym państwa członkowskie UE, do opracowania i wdrożenia krajowych planów działania; jest zdania, że handel i prawa człowieka mogą iść w parze, a środowisko biznesu odgrywa istotną rolę w promowaniu praw człowieka i demokracji; przypomina, że UE i korporacje wielonarodowe odgrywają wiodącą rolę w promowaniu międzynarodowych norm dotyczących biznesu i praw człowieka;

26. wzywa ONZ i UE do zajęcia się – wspólnie z wielonarodowymi i europejskimi przedsiębiorstwami – kwestią zawłaszczania ziemi i obrońców praw do ziemi, którzy są ofiarami represji przybierających m.in. formę gróźb, prześladowań, arbitralnych aresztowań, ataków i morderstw;

27. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka mającą na celu wzmocnienie projektu z zakresu rozliczalności i środków odwoławczych, aby przyczynić się do stworzenia uczciwego i skuteczniejszego systemu krajowych prawnych środków odwoławczych, zwłaszcza w przypadkach rażących naruszeń praw człowieka w sektorze biznesu; wzywa wszystkie rządy do wypełnienia spoczywających na nich obowiązków dotyczących zagwarantowania poszanowania praw człowieka i dostępu do wymiaru sprawiedliwości ofiarom, które napotykały praktyczne i prawne problemy związane z dostępem do środków odwoławczych na poziomie krajowym i międzynarodowym w kontekście naruszeń praw człowieka w sferze biznesu;

28. zauważa, że otwarta międzyrządowa grupa robocza ds. opracowania prawnie wiążącego międzynarodowego instrumentu dotyczącego korporacji transnarodowych i innych przedsiębiorstw w odniesieniu do kwestii praw człowieka, powołana na podstawie rezolucji Rady Praw Człowieka z dnia 26 czerwca 2014 r., odbyła swoje pierwsze posiedzenie w lipcu 2015 r.; apeluje do UE o wspieranie starań o dostosowanie swoich strategii politycznych do wytycznych OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych i zaleca konstruktywne zaangażowanie się UE i jej państw członkowskich w debatę na temat prawnie wiążącego międzynarodowego instrumentu dotyczącego biznesu i praw człowieka w ramach systemu ONZ;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

Migracja i uchodźcy

29. wyraża zaniepokojenie najpoważniejszym kryzysem humanitarnym od czasów II wojny światowej, do którego powstania przyczyniła się coraz większa liczba osób zmuszonych do opuszczenia swoich domów w wyniku prześladowań, konfliktów zbrojnych, powszechnej przemocy i zmiany klimatu, które w poszukiwaniu ochrony i lepszego życia ryzykują życiem, wyruszając w niebezpieczną podróż; wzywa do skutecznych i skoordynowanych działań na szczeblu międzynarodowym w celu wyeliminowania podstawowych przyczyn migracji; wzywa ponadto do podejmowania większych wysiłków na szczeblu ONZ w celu stawienia czoła obecnym i przyszłym wyzwaniom w zakresie migracji przez zapewnienie dostatecznego finansowania Radzie Praw Człowieka ONZ, Światowemu Programowi Żywnościowemu i innym organom ONZ zaangażowanym w zaspokajanie podstawowych potrzeb uchodźców w strefach objętych konfliktem i poza nimi; podkreśla znaczenie działalności i zaleceń specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. praw człowieka w odniesieniu do migrantów;

30. wzywa wszystkie państwa do przyjęcia podejścia do migracji opartego na poszanowaniu praw człowieka, gwarantującego prawa migrantów i uchodźców w strategiach politycznych dotyczących migracji i procesie zarządzania migracją, ze zwróceniem szczególnej uwagi na sytuację migrantów należących do grup marginalizowanych i defaworyzowanych, takich jak kobiety i dzieci; wzywa wszystkie państwa do przeciwstawienia się przemocy ze względu na płeć wobec kobiet i dziewcząt oraz podkreśla znaczenie formułowania polityki migracyjnej z perspektywy płci, aby móc zaspokoić ich szczególne potrzeby;

31. przypomina, że na wszystkich państwach spoczywa obowiązek poszanowania i ochrony praw człowieka wszystkich osób znajdujących się pod ich jurysdykcją, bez względu na ich obywatelstwo lub kraj pochodzenia oraz niezależnie od ich statusu imigracyjnego; przypomina, że globalna strategia w dziedzinie migracji jest ściśle związana z polityką rozwojową i humanitarną, w tym z utworzeniem korytarzy humanitarnych i wydawaniem wiz humanitarnych; ponawia swój apel o to, by wszystkie umowy o współpracy w zakresie migracji oraz umowy o readmisji z krajami spoza UE były zgodne z prawem międzynarodowym; przypomina, że powroty migrantów powinny przebiegać wyłącznie z pełnym poszanowaniem ich praw, w oparciu o świadomą decyzję, i powinny mieć miejsce tylko wówczas, gdy w swoim własnym kraju mają oni zagwarantowaną ochronę swoich praw; apeluje do rządów o położenie kresu niesłusznym aresztowaniom i zatrzymaniom migrantów; wyraża zaniepokojenie dyskryminacją wobec migrantów i uchodźców oraz łamaniem ich praw; w związku z tym wzywa państwa należące do ONZ, w tym państwa członkowskie UE, by szanowały prawo do ubiegania się o azyl i korzystania z niego;

Zmiana klimatu a prawa człowieka

32. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie paryskie przyjęte przez państwa-strony Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), które obejmuje takie kwestie jak dostosowanie, łagodzenie, rozwój i transfer technologii oraz budowanie potencjału; wzywa wszystkich sygnatariuszy do wypełnienia ich zobowiązań; ubolewa nad brakiem jakiegokolwiek odniesienia do Powszechnej deklaracji praw człowieka w Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) i apeluje, aby wszystkie strategie polityczne i działania w ramach UNFCCC opierały się na prawach człowieka;

33. przypomina, że negatywne skutki zmiany klimatu stanowią bezpośrednie i potencjalnie nieodwracalne globalne zagrożenie dla pełnego korzystania z praw człowieka oraz że zmiany klimatu mają poważne konsekwencje dla wrażliwych grup ludności, które już teraz mają trudności z korzystaniem ze swoich praw; z niepokojem zauważa, że zjawiska klimatyczne, takie jak podnoszenie się poziomu mórz, oraz ekstremalne zmiany pogodowe powodujące susze i powodzie doprowadzą prawdopodobnie do jeszcze większej liczby ofiar, przesiedleń ludności oraz niedoborów żywności i wody;

34. wzywa wspólnotę międzynarodową do zajęcia się kwestią braków prawnych w pojęciu „uchodźca klimatyczny”, w tym jego ewentualną definicją międzynarodową;

Prawa kobiet

35. z zadowoleniem przyjmuje niedawną rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2242 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, która stawia kobiety w centrum wszelkich działań mających na celu sprostanie globalnym wyzwaniom, obejmującym wzrost brutalnego ekstremizmu, zmiany klimatu, migrację, zrównoważony rozwój oraz pokój i bezpieczeństwo; z zadowoleniem przyjmuje wnioski globalnej analizy ONZ dotyczącej wdrożenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, w których podkreślono znaczenie przewodniej i aktywnej roli kobiet w rozwiązywaniu konfliktów i budowaniu pokoju, a także zwrócono uwagę, że udział kobiet usprawnił pomoc humanitarną, wzmocnił działania na rzecz utrzymania pokoju, ułatwił zakończenie rozmów pokojowych i przyczynił się do zwalczania brutalnego ekstremizmu; wzywa ONZ i wszystkie państwa należące do ONZ do podjęcia konkretnych działań na rzecz zapewnienia autonomii kobiet oraz ich znaczącego zaangażowania w zapobieganie

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

konfliktom i ich rozwiązywanie oraz w proces negocjacji pokojowych i budowania pokoju poprzez zwiększenie reprezentacji kobiet na wszystkich szczeblach decyzyjnych, w tym w krajowych, regionalnych i międzynarodowych instytucjach i mechanizmach;

36. wyraża zaniepokojenie faktem, że od czasu pojawienia się brutalnych grup ekstremistycznych, takich jak Daisz w Syrii i Iraku oraz Boko Haram w Afryce Zachodniej, przemoc wobec kobiet zyskała nowy wymiar, gdyż przemoc seksualna stała się integralną częścią celów i ideologii oraz źródłem dochodów tych grup ekstremistycznych, co stanowi dla wspólnoty międzynarodowej pilne nowe wyzwanie; wzywa wszystkie rządy i instytucje ONZ do zwiększenia zaangażowania na rzecz walki z tymi odrażającymi zbrodniami oraz przywrócenia godności kobiet, tak by uzyskały one sprawiedliwość, zadośćuczynienie i odpowiednie środki wsparcia;

37. uważa, że jednym ze sposobów zwalczania ekstremizmu jest zagwarantowanie kobietom autonomii poprzez likwidację podstawowych nierówności między kobietami i mężczyznami, które czynią kobiety i dziewczęta podatnymi na zagrożenia w czasach konfliktu; podkreśla, jak ważne jest kontynuowanie edukacji dziewcząt w obozach dla uchodźców, w strefach konfliktów dotkniętych skrajnym ubóstwem i problemami środowiskowymi, takimi jak susza i powódzie;

38. podkreśla, że nie można zaprzepaścić dorobku pekińskiej platformy działania w zakresie dostępu do edukacji i opieki zdrowotnej jako podstawowego prawa człowieka; podkreśla, że powszechny dostęp do usług zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego przyczynia się do zmniejszenia umieralności noworodków i śmiertelności okołoporodowej matek; zwraca uwagę, że planowanie rodziny, opieka zdrowotna nad matkami, łatwy dostęp do środków antykoncepcyjnych i dostęp do pełnego wachlarza usług zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego to ważne elementy umożliwiające ratowanie kobietom życia oraz pomaganie im w powrocie do normalnego życia, jeżeli padły ofiarą gwałtu; podkreśla, że te strategie polityczne powinny znaleźć się w centrum współpracy na rzecz rozwoju z krajami trzecimi;

39. podkreśla znaczenie środków wzmacniania przywództwa i udziału kobiet w procesach decyzyjnych na wszystkich szczeblach; wzywa państwa do zapewnienia równowagi płci w instytucjach publicznych i życiu publicznym, ze zwróceniem szczególnej uwagi na uczestnictwo kobiet należących do mniejszości;

40. wzywa Komisję, ESDZ oraz wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do dalszego promowania politycznego i ekonomicznego upodmiotowienia kobiet i dziewcząt przez uwzględnianie problematyki równości płci we wszystkich zewnętrznych strategiach politycznych i programach, w tym również w ramach zorganizowanego dialogu z krajami trzecimi, oraz poprzez publiczne podnoszenie kwestii związanych z płcią i zapewnienie wystarczających środków na ten cel;

Prawa dzieci

41. wspiera wysiłki UE na rzecz promowania praw dzieci, zwłaszcza poprzez zapewnienie dzieciom dostępu do wody, urządzeń sanitarnych, opieki zdrowotnej i kształcenia, zapewnienie rehabilitacji i reintegracji dzieci zwerbowanych do grup zbrojnych, eliminowanie pracy dzieci, tortur, uprawiania czarów przez dzieci, handlu dziećmi, małżeństw dzieci i wykorzystywania seksualnego, a także świadczenie pomocy dzieciom w konfliktach zbrojnych oraz zapewnienie im dostępu do edukacji w strefach konfliktu i w obozach dla uchodźców;

42. przypomina, że przyjęta w 1989 r. Konwencja o prawach dziecka, która jest najszerzej ratyfikowanym międzynarodowym traktatem dotyczącym praw człowieka, określa szereg praw dzieci, w tym prawo do życia, ochrony zdrowia, nauki i zabawy, a także prawo do życia w rodzinie, ochrony przed przemocą i dyskryminacją oraz swobodnego wyrażania poglądów; wzywa wszystkich sygnatariuszy tej konwencji do wypełniania ich obowiązków;

43. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że ONZ planuje przeprowadzenie globalnej analizy mającej na celu sprawdzenie, poprzez monitorowanie i ocenę, w jaki sposób obowiązujące międzynarodowe przepisy i standardy są wdrażane w praktyce, a także ocenę konkretnych możliwości poprawy strategii politycznych i działań przez państwa; wzywa wszystkie państwa do poparcia tej analizy oraz do aktywnego uczestnictwa w niej;

44. z zaniepokojeniem zauważa, że w 2015 r. – mimo zakazu stosowania kary śmierci w przypadku nieletnich zawartego w Konwencji NZ o prawach dziecka – w wielu krajach na całym świecie na karę śmierci skazano szereg osób za zbrodnie popełnione przed upływem 18. roku życia;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

Prawa lesbijek, gejów, osób biseksualnych, transpłciowych i interseksualnych (LGBTI)

45. wyraża zaniepokojenie utrzymywaniem się w różnych krajach dyskryminacyjnych ustaw i praktyk oraz aktów przemocy wobec osób ze względu na ich orientację seksualną i tożsamość płciową; zachęca do bacznej obserwacji sytuacji osób LGBTI w krajach, w których niedawno wprowadzono prawo godzące w te osoby; wyraża głębokie zaniepokojenie tzw. ustawami antypropagandowymi ograniczającymi wolność słowa i zgromadzeń, w tym w krajach na kontynencie europejskim;

46. potwierdza swe wsparcie dla dalszych działań Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka na rzecz promowania i ochrony korzystania przez osoby LGBTI ze wszystkich praw człowieka, obejmujące zwłaszcza oświadczenia, sprawozdania i kampanię „Wolni i Równi”; zachęca Wysokiego Komisarza, by kontynuował walkę z dyskryminacyjnym prawem i praktykami; jest zaniepokojony ograniczeniami podstawowych wolności obrońców praw człowieka osób LGBTI i wzywa UE do okazania im większego wsparcia; jest zdania, że prawa podstawowe osób LGBTI będą prawdopodobnie lepiej przestrzegane, jeżeli umożliwi się tym osobom dostęp do wszystkich instytucji prawnych;

Spójność i uwzględnianie praw człowieka w działaniach UE

47. wzywa UE do wspierania powszechności i niepodzielności praw człowieka, w tym praw obywatelskich i politycznych, gospodarczych, społecznych i kulturalnych, zgodnie z art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej oraz postanowieniami ogólnymi dotyczącymi działań zewnętrznych Unii;

48. ponownie apeluje o to, by UE przyjęła podejście oparte na respektowaniu praw, a także by uwzględniała kwestię poszanowania praw człowieka w dziedzinie handlu, polityce inwestycyjnej, obszarze usług publicznych oraz we współpracy na rzecz rozwoju, jak również we wspólnej polityce bezpieczeństwa i obrony; podkreśla również, że polityka UE w zakresie praw człowieka powinna gwarantować spójność unijnych strategii polityki wewnętrznej i zewnętrznej, zgodnie z unijnymi zobowiązaniami traktatowymi;

49. ponownie podkreśla ponadto znaczenie aktywnego i konsekwentnego angażowania się UE w mechanizmy ONZ dotyczące praw człowieka, zwłaszcza w działalności Trzeciego Komitetu, Zgromadzenia Ogólnego ONZ oraz Rady Praw Człowieka; uznaje wysiłki ESDZ, przedstawicielstw UE w Nowym Jorku i Genewie oraz państw członkowskich mające na celu zwiększenie spójności UE w zakresie praw człowieka na szczeblu ONZ poprzez terminowe i merytoryczne konsultacje oraz przemawianie „jednym głosem”; zachęca UE do zwiększenia wysiłków mających służyć dobitnemu przedstawianiu swojego stanowiska, w tym poprzez zintensyfikowanie coraz szerzej stosowanej praktyki inicjatyw międzyregionalnych oraz przyjmowanie roli współwnioskodawcy i lidera podczas prac nad rezolucjami; ponawia apel o większe eksponowanie działań UE na wielostronnych forach;

50. zachęca specjalnego przedstawiciela UE ds. praw człowieka do kontynuowania poprawy skuteczności, spójności i widoczności polityki UE w zakresie praw człowieka w kontekście Rady Praw Człowieka ONZ oraz do dalszej bliskiej współpracy z Biurem Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka i mechanizmem specjalnych procedur;

51. zdecydowanie podkreśla konieczność usprawnienia wypracowywania i koordynacji stanowisk UE na posiedzenia plenarne Rady Praw Człowieka ONZ, a także zajęcia się kwestią spójności między zewnętrzną i wewnętrzną unijną polityką w zakresie praw człowieka;

52. przypomina znaczenie podtrzymania zinstytucjonalizowanej praktyki wysłania delegacji parlamentarnych na posiedzenia Rady Praw Człowieka ONZ oraz Zgromadzenia Ogólnego ONZ;

53. apeluje o bardziej pryncypialne i nieselektywne zaangażowanie państw członkowskich UE w Radzie Praw Człowieka ONZ;

Bezzałogowe statki powietrzne i broń autonomiczna

54. ponawia swój apel do Rady UE o opracowanie wspólnego stanowiska UE dotyczącego wykorzystywania uzbrojonych bezzałogowych statków powietrznych, nadając nadrzędne znaczenie poszanowaniu praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego oraz uwzględniając takie kwestie jak ramy prawne, proporcjonalność, rozliczalność, ochrona ludności cywilnej i przejrzystość; ponownie wzywa UE do zakazania opracowywania, produkcji i stosowania w pełni autonomicznej broni, która umożliwia przeprowadzanie ataków bez interwencji człowieka; nalega, aby prawa człowieka były elementem wszystkich dialogów z państwami trzecimi na temat zwalczania terroryzmu;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

Walka z terroryzmem

55. z zadowoleniem odnotowuje sporządzone przez Europejską Służbę Działań Zewnętrznych i Komisję wytyczne dotyczące zwalczania terroryzmu w celu zapewnienia poszanowania praw człowieka w ramach planowania i wdrażania projektów dotyczących pomocy w zwalczaniu terroryzmu z krajami trzecimi; przypomina w związku z tym, że poszanowanie podstawowych praw i wolności stanowi podstawę skutecznej polityki antyterrorystycznej, w tym stosowania cyfrowych technologii nadzoru; podkreśla potrzebę opracowania skutecznych strategii komunikacji w celu przeciwstawienia się działaniom propagandowym i metodom rekrutacji stosowanym przez terrorystów i ekstremistów, zwłaszcza w internecie;

Demokratyzacja

56. zaleca, aby UE zintensyfikowała wysiłki na rzecz opracowania bardziej kompleksowego podejścia do procesów demokratyzacji, wśród których wolne i uczciwe wybory stanowią tylko jeden z elementów, aby pozytywnie przyczynić się do wzmocnienia instytucji demokratycznych; uważa, że dzielenie się najlepszymi praktykami dotyczącymi procesu transformacji w ramach strategii rozszerzenia i polityki sąsiedztwa należy wykorzystać do wsparcia i konsolidacji innych procesów demokratyzacji na całym świecie;

Rozwój a prawa człowieka

57. podkreśla znaczenie celu zrównoważonego rozwoju nr 16 dotyczącego pokoju i sprawiedliwości w ramach programu działań na rzecz zrównoważonego rozwoju do roku 2030, który powinien stanowić jeden z priorytetów wszystkich działań wewnętrznych i zewnętrznych, szczególnie w odniesieniu do finansowania współpracy na rzecz rozwoju;

Sport a prawa człowieka

58. jest poważnie zaniepokojony, że niektóre główne wydarzenia sportowe organizowane są w krajach autorytarnych, w których łamane są prawa człowieka; wzywa ONZ i państwa członkowskie UE, by podjęły tę kwestię oraz by nawiązały dialog z krajowymi zrzeszeniami sportowymi, podmiotami korporacyjnymi i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego na temat warunków ich uczestnictwa w takich wydarzeniach, w tym w odniesieniu do mistrzostw świata w piłce nożnej organizowanych przez FIFA w Rosji w 2018 r. i w Katarze w 2022 r., a także igrzysk olimpijskich w Pekinie w 2022 r.;

Międzynarodowy Trybunał Karny

59. ponownie wyraża pełne poparcie dla prac MTK, którego rolą jest położenie kresu bezkarności sprawców najpoważniejszych zbrodni będących przedmiotem zainteresowania wspólnoty międzynarodowej oraz zagwarantowanie sprawiedliwości ofiarom zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości i ludobójstwa; nadal przygląda się wszelkim próbom podważenia legitymacji trybunału lub jego niezawisłości; wzywa UE i jej państwa członkowskie do współpracy z trybunałem oraz do udzielania mu silnego wsparcia dyplomatycznego, politycznego i finansowego, w tym na forum ONZ; wzywa UE, jej państwa członkowskie, a także specjalnych przedstawicieli do aktywnego propagowania misji MTK, egzekwowania jego decyzji oraz walki z bezkarnością osób odpowiedzialnych za zbrodnie zdefiniowane w statucie rzymskim, m. in. poprzez umocnienie i rozszerzenie jego stosunków z Radą Bezpieczeństwa, a także wspieranie powszechnej ratyfikacji statutu rzymskiego i zmian z Kampali;

Państwa objęte powszechnym przeglądem praw człowieka

Gruzja

60. z zadowoleniem przyjmuje członkostwo Gruzji w Radzie Praw Człowieka ONZ i ostatni powszechny okresowy przegląd praw człowieka dotyczący Gruzji; odnotowuje reformy ustawodawcze, które doprowadziły do pewnych postępów i usprawnień w sądownictwie i w organach ścigania, w prokuraturze, w zwalczaniu brutalnego traktowania, w dziedzinie praw dzieci, ochronie prywatności oraz danych osobowych i przesiedleńców wewnętrznych;

61. zwraca jednak uwagę, że konieczne są dalsze wysiłki na rzecz zapewnienia pełnej niezależności wymiaru sprawiedliwości oraz na rzecz walki z brutalnym traktowaniem, zwłaszcza jeśli chodzi o tymczasowe aresztowanie i rehabilitację ofiar, rozliczalność za nadużycia organów ścigania, dochodzenia w sprawie nadużyć popełnianych w przeszłości przez urzędników państwowych oraz prawa mniejszości i prawa kobiet; podkreśla odpowiedzialność rządu w świetle międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka za zapewnienie wszystkim dzieciom ochrony przed przemocą oraz apeluje o objęcie nadzorem wszystkich instytucji charytatywnych opiekujących się dziećmi; apeluje

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

o zapewnienie rehabilitacji ofiar; pozostaje zaniepokojony brakiem wolności słowa i wolności mediów oraz brakiem dostępu obserwatorów do okupowanych regionów: Abchazji i Regionu Cchinwali/Osetii Południowej, w których wciąż powszechnie łamie się prawa człowieka; ponadto wzywa rząd gruziński, by zadbał o podjęcie działań w następstwie zaleceń wydanych w ramach powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka;

Liban

62. pochwala Liban za prowadzoną od lat politykę otwartych granic oraz politykę przyjmowania uchodźców z Palestyny, Iraku i Syrii; podkreśla, że w kraju tym co czwarta osoba jest uchodźcą, co oznacza, że przebywa tam największa liczba uchodźców na świecie w przeliczeniu na jednego mieszkańca; wzywa Unię Europejską do ścisłej współpracy z władzami libańskimi, aby pomóc temu krajowi zapewnić dalszą ochronę praw uchodźców i azylantów, oraz do przeznaczenia większych zasobów na ten cel; w związku z tym jest zaniepokojony, że według doniesień wśród syryjskich uchodźców często dochodzi do małżeństw między dziećmi lub przymusowych małżeństw; zachęca rząd Libanu do rozważenia reformy przepisów regulujących wjazd i wyjazd z Libanu oraz pobyt w tym kraju;

63. popiera zalecenia Komitetu ONZ ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet (CEDAW), w których wezwano do zwiększenia świadomości wśród kobiet będących migrującymi pracownikami domowymi na temat przysługujących im praw człowieka na mocy konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, której stroną jest Liban; podkreśla w szczególności potrzebę zniesienia systemu „kafala” oraz zapewnienia skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości dla kobiet będących migrującymi pracownikami domowymi, w tym przez zagwarantowanie ich bezpieczeństwa i pobytu w czasie trwania procedur prawnych i administracyjnych związanych z ich statusem;

Mauretania

64. podkreśla, że mimo postępów osiągniętych przez rząd Mauretanii w przyjmowaniu przepisów mających na celu zwalczanie wszelkich form niewolnictwa i podobnych praktyk, brak skutecznego wdrożenia tych przepisów przyczynia się do utrzymywania się tych praktyk; wzywa władze do uchwalenia przepisów zwalczających niewolnictwo, do rozpoczęcia ogólnokrajowego, systematycznego i regularnego gromadzenia zdezagregowanych danych na temat wszelkich form niewolnictwa oraz do przeprowadzenia dogłębnej i opartej na dowodach analizy dotyczącej historii i charakteru niewolnictwa w celu wyeliminowania tej praktyki;

65. apeluje do władz Mauretanii, by umożliwiły korzystanie z wolności słowa i zgromadzeń zgodnie z konwencjami międzynarodowymi i mauretańskim prawem krajowym; ponadto wzywa do uwolnienia Birama Dah Abeida, Bilala Ramdane i Djiby'ego Sowa, tak aby mogli oni kontynuować pokojową kampanię przeciw utrzymywaniu niewolnictwa bez lęku przed zastraszeniem lub napastowaniem;

Mjanma/Birma

66. z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzenie w dniu 8 listopada 2015 r. wyborów opartych na konkurencji, które stanowią ważny krok w demokratycznych przemianach w tym kraju; odnotowuje z zadowoleniem poparcie wyborców w Mjanmie na rzecz nieustannej demokratyzacji tego kraju; niepokoi się jednak ramami konstytucyjnymi tych wyborów, zgodnie z którymi 25 % miejsc w parlamencie zarezerwowano dla wojska; uznaje dotychczasowe postępy w dziedzinie praw człowieka, dostrzegając jednocześnie szereg kwestii budzących poważne zaniepokojenie, takich jak prawa mniejszości oraz wolność słowa, wolność zrzeszania się i pokojowych zgromadzeń;

67. potępia dotkliwą i powszechną dyskryminację społeczności Rohindza, którą pogłębia fakt, że społeczność ta nie posiada statusu prawnego, a także nasilenie się mowy nienawiści wobec niebuddystów; wzywa do przeprowadzenia pełnego, przejrzystego i niezależnego dochodzenia w sprawie wszystkich zgłoszonych przypadków naruszeń praw człowieka wobec społeczności Rohindza i uważa, że cztery ustawy przyjęte przez parlament w 2015 r. mające na celu „ochronę rasy i religii” zawierają elementy dyskryminacji ze względu na płeć; ponawia swój apel o to, by Biuro Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka (OHCHR) mogło otworzyć swoje przedstawicielstwo w tym kraju, a także wyraża zaniepokojenie, że dotychczas nie było to możliwe; podkreśla konieczność przeprowadzenia pełnej oceny wpływu na zrównoważony rozwój przed zakończeniem negocjacji w sprawie umowy inwestycyjnej między UE a Mjanmą/Birmą;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

Nepal

68. z zadowoleniem przyjmuje wejście w życie w dniu 20 września 2015 r. nowej konstytucji Nepalu, która powinna położyć podwaliny pod przyszłą polityczną stabilność i rozwój gospodarczy tego kraju; wyraża nadzieję, że pozostałe zastrzeżenia dotyczące politycznej reprezentacji mniejszości, w tym dalitów, i ustawy o obywatelstwie zostaną rozwiązane w bliskiej przyszłości;

69. ubolewa nad powszechnym brakiem odpowiedzialności za naruszenia praw człowieka popełniane przez obie strony podczas wojny domowej pomimo przyjęcia w maju 2014 r. ustawy w sprawie prawdy, pojednania i osób zaginionych; apeluje do rządu Nepalu o przystąpienie do Międzynarodowej konwencji o ochronie wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem; potępia ograniczenia nałożone na podstawowe wolności uchodźców tybetańskich; wzywa Indie do zniesienia nieoficjalnej blokady na nepalską gospodarkę, która w połączeniu z niszczycielskim trzęsieniem ziemi z kwietnia 2015 r. wywołuje kryzys humanitarny i wpędza kolejny milion Nepalczyków w długotrwałe ubóstwo;

Oman

70. wyraża uznanie dla Omanu za utworzenie rządowej Krajowej Komisji Praw Człowieka i wystosowanie zaproszenia, które umożliwiło przełomową wizytę specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do pokojowego gromadzenia się we wrześniu 2014 r.; wyraża nadzieję, że te konstruktywne kroki doprowadzą do intensywniejszej współpracy Omanu z przedstawicielami ONZ ds. praw człowieka oraz niezależnymi organizacjami praw człowieka;

71. zachęca Oman do podjęcia niezbędnych działań, by zażegnać klimat strachu i lęku panujący w kraju, na co zwrócił uwagę specjalny sprawozdawca ONZ; w dalszym ciągu niepokoi się zakazem działalności nałożonym na wszystkie partie polityczne i apeluje do rządu o jego ponowne rozpatrzenie; wzywa instytucje i państwa członkowskie UE do udzielenia pomocy technicznej i prawnej, aby pomóc Omanowi w stworzeniu bezpiecznego i prorozwojowego otoczenia dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego;

Rwanda

72. wyraża zaniepokojenie sytuacją w zakresie praw człowieka w Rwandzie, w tym ograniczeniami wolności słowa i zrzeszania się, kurczeniem się przestrzeni demokratycznej dla opozycyjnych partii politycznych i niezależnej działalności społeczeństwa obywatelskiego, a także brakiem warunków sprzyjających niezawisłości sądownictwa; wzywa rząd Rwandy do udostępnienia przestrzeni demokratycznej, w której swobodnie mogą działać wszystkie grupy społeczne;

73. jest zaniepokojony niedawnymi zmianami konstytucji umożliwiającymi urzędującemu prezydentowi ubieganie się o wybór na trzecią kadencję; wzywa rząd Rwandy do przestrzegania postanowień Afrykańskiej karty na rzecz demokracji, wyborów i dobrych rządów;

Sudan Południowy

74. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie pokojowe podpisane przez walczące strony w dniu 28 sierpnia 2015 r. kładące kres wojnie domowej, obejmujące przejściowy podział władzy, ustalenia dotyczące bezpieczeństwa i powołanie sądu hybrydowego do rozpatrzenia wszystkich przestępstw popełnionych od chwili rozpoczęcia konfliktu; przypomina, że w wyniku konfliktu śmierć poniosło tysiące osób, a setki tysięcy ludzi stało się przesiedleńcami i uchodźcami;

75. wzywa wszystkie strony do powstrzymania się od naruszeń praw człowieka i naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego, w tym stanowiących przestępstwa międzynarodowe, takie jak egzekucje pozasądowe, przemoc na tle etnicznym, przemoc seksualna związana z konfliktem, łącznie z gwałtem, a także przemoc ze względu na płeć, rekrutacja i wykorzystywanie dzieci, wymuszone zaginięcia oraz niesłuszne aresztowania i zatrzymania;

76. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ z czerwca 2015 r. i wysłanie misji OHCHR w celu monitorowania i relacjonowania sytuacji w zakresie praw człowieka w Sudanie Południowym; wzywa Radę Praw Człowieka, by poparła powołanie specjalnego sprawozdawcy ds. Sudanu Południowego, mającego mandat do monitorowania i publicznego relacjonowania naruszeń, wspierania rządu w realizacji zaleceń, które wyda misja OHCHR, a także wydawania zaleceń dotyczących zapewnienia faktycznej rozliczalności;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

Wenezuela

77. wyraża zaniepokojenie trudną sytuacją w zakresie praw człowieka w tym kraju, wynikającą z pogorszenia się sytuacji gospodarczej, politycznej i społecznej w ostatnich latach; podkreśla, że wolność słowa, niezawisłe sądownictwo i praworządność stanowią kluczowe elementy każdego społeczeństwa demokratycznego; wzywa władze Wenezueli do natychmiastowego uwolnienia przywódców opozycji oraz wszystkich uczestników pokojowych demonstracji bezpodstawnie zatrzymanych za korzystanie z prawa do wolności wypowiedzi i praw podstawowych;

78. z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzenie w dniu 6 grudnia 2015 r. wyborów i utworzenie nowego Zgromadzenia Narodowego; potępia wszelkie próby utrudnienia pełnego wdrożenia wyników wyborów wyrażających wolę obywateli Wenezueli, np. zawieszenie niektórych demokratycznie wybranych posłów; przypomina, że nowy rząd będzie musiał zmierzyć się z wieloma problemami związanymi z prawami człowieka, takimi jak bezkarność i odpowiedzialność za egzekucje pozasądowe, bezpodstawne aresztowania i zatrzymania, prawo do sprawiedliwego procesu sądowego, niezawisłość sądownictwa, wolność zrzeszania się i zgromadzeń oraz wolność mediów; podkreśla, że członkostwo Wenezueli w Radzie Praw Człowieka ONZ obejmujące trzyletnią kadencję rozpoczynającą się w dniu 1 stycznia 2016 r. wiąże się ze szczególną odpowiedzialnością za poszanowanie praw człowieka;

Syria

79. wyraża zaniepokojenie dramatyczną sytuacją w zakresie bezpieczeństwa oraz dramatyczną sytuacją humanitarną w Syrii; podkreśla znaczenie prac prowadzonych przez niezależną międzynarodową komisję śledczą ONZ do spraw Syrii; potępia celowe atakowanie ludności cywilnej, masowe i nieproporcjonalne ataki, ataki na cywilne i chronione obiekty dziedzictwa kulturowego oraz represyjne obłężenia i blokady; podkreśla konieczność zwracania szczególnej uwagi na kobiety będące ofiarami przemocy i organizacje kobiece oraz udzielania im wsparcia, a także konieczność ich udziału w pomocy humanitarnej i rozwiązywaniu konfliktów; wzywa UE i państwa członkowskie do przyczynienia się do zapewnienia, że komisja śledcza dysponuje odpowiednim finansowaniem w celu wypełniania swojego mandatu, który polega na ustalaniu faktów i okoliczności wszystkich popełnianych poważnych naruszeń praw człowieka, a tam, gdzie to możliwe, identyfikowaniu sprawców w celu dopilnowania, że sprawcy naruszeń, w tym naruszeń mogących stanowić przestępstwa wobec ludzkości, zostaną pociągnięci do odpowiedzialności, w tym poprzez przekazanie sprawy do Międzynarodowego Trybunału Karnego;

80. ponawia swoje przekonanie, że trwałe rozwiązanie konfliktu syryjskiego można osiągnąć jedynie w drodze wszechstronnego porozumienia politycznego prowadzącego do prawdziwej transformacji politycznej spełniającej uzasadnione aspiracje narodu syryjskiego i pozwalającej mu na niezależne i demokratyczne określenie własnej przyszłości; z zadowoleniem przyjmuje deklarację końcową z dnia 30 października 2015 r. w sprawie wyników rozmów z Syrią prowadzonych w Wiedniu; wyraża zadowolenie w związku z przyjęciem rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2254 (2015) z dnia 18 grudnia 2015 r.;

81. niepokoi się prześladowaniem mniejszości religijnych i etnicznych w Syrii, gdyż osoby należące do tych mniejszości – tylko ze względu na swoje wyznanie – zmuszane są do nawrócenia i oddawania czci, atakowane, okaleczane, sprzedawane do niewoli i wykorzystywane jako dawcy organów;

Burundi

82. wyraża głębokie zaniepokojenie atakami wymierzonymi w obrońców praw człowieka, dziennikarzy i członków ich rodzin; stanowczo potępia przemoc na tle politycznym, doraźne egzekucje oraz inne przypadki naruszania praw człowieka; apeluje do władz Burundi o pilne i stanowcze położenie kresu tym przejawom przemocy i naruszeniom, a także o przeprowadzenie bezstronnych i niezależnych dochodzeń w celu pociągnięcia sprawców do odpowiedzialności i zapewnienia ofiarom możliwości dochodzenia ich praw;

83. jest nadal głęboko zaniepokojony skutkami humanitarnymi kryzysu dla ludności cywilnej w państwie, jak i w całym regionie; wzywa UE, by dążyła do wypracowania rozwiązania akceptowalnego dla rządu oraz opozycji w celu przywrócenia pluralistycznego i demokratycznego ustroju politycznego;

84. z zadowoleniem przyjmuje zorganizowanie w dniu 17 grudnia 2015 r. specjalnego posiedzenia Rady Praw Człowieka poświęconego zapobieganiu pogarszaniu się sytuacji w zakresie praw człowieka w Burundi, przy czym ubolewa nad tym, że posiedzenie to zorganizowano z opóźnieniem; apeluje o pilne wysłanie delegacji niezależnych ekspertów i zwraca się do władz Burundi o pełną współpracę z tą delegacją;

Czwartek, 21 stycznia 2016 r.

Arabia Saudyjska

85. jest nadal głęboko zaniepokojony systematycznym naruszaniem praw człowieka w Arabii Saudyjskiej; jest poważnie zaniepokojony alarmującą liczbą wyroków skazujących na karę śmierci w Arabii Saudyjskiej w 2015 r., zarówno tych wydawanych, jak i wykonywanych; ubolewa nad masowymi egzekucjami przeprowadzonymi w ostatnich tygodniach; apeluje do Arabii Saudyjskiej o wprowadzenie moratorium na wykonywanie kary śmierci;

86. wzywa władze Arabii Saudyjskiej do uwolnienia wszystkich więźniów sumienia, w tym laureata Nagrody im. Sacharowa Raifa Badawiego; wzywa UE, by bacznie śledziła jego sprawę;

87. przypomina, że członkowie Rady Praw Człowieka ONZ powinni być wybierani spośród państw, które czuwają nad poszanowaniem praw człowieka, praworządności i demokracji, a warunków tych Arabia Saudyjska obecnie nie spełnia; apeluje do władz Arabii Saudyjskiej o pełną współpracę w ramach specjalnych procedur Rady Praw Człowieka ONZ oraz z Biurem Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka;

Białoruś

88. z zadowoleniem przyjmuje uwolnienie pozostałych więźniów politycznych w sierpniu 2015 r. i wzywa rząd Białorusi do rehabilitacji uwolnionych więźniów politycznych i do przywrócenia im pełnych praw obywatelskich i politycznych; wyraża głębokie zaniepokojenie utrzymującymi się ograniczeniami wolności słowa, zgromadzeń i pokojowego zrzeszania się; potępia prześladowania niezależnych i opozycyjnych dziennikarzy, a także prześladowania i zatrzymania działaczy na rzecz praw człowieka; wzywa Białoruś do przyłączenia się do światowego moratorium na wykonywanie kary śmierci, co byłoby pierwszym krokiem do trwałego zniesienia tej kary; apeluje do rządu o pełną współpracę ze specjalnym sprawozdawcą oraz o zobowiązanie się na rzecz przeprowadzenia reform służących ochronie praw człowieka, w tym poprzez wdrożenie zaleceń wydanych przez specjalnego sprawozdawcę i zaleceń wydanych w ramach innych mechanizmów ochrony praw człowieka;

Proces pokojowy na Bliskim Wschodzie

89. odnotowuje konkluzje wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej i Rady w sprawie procesu pokojowego na Bliskim Wschodzie, przyjęte dnia 18 stycznia 2016 r.; w pełni zgadza się z Radą, iż przestrzeganie międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowych praw człowieka przez wszystkie podmioty, w tym rozliczalności, stanowi podstawę pokoju i bezpieczeństwa, a izraelskie osiedla są nielegalne z punktu widzenia prawa międzynarodowego i zagrażają realizacji rozwiązania dwupaństwowego; głęboko ubolewa z powodu rezygnacji specjalnego sprawozdawcy ONZ zajmującego się sytuacją praw człowieka na terytoriach palestyńskich Makarima Wibesono;

o

o o

90. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządów i parlamentom państw członkowskich, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu 69. Zgromadzenia Ogólnego ONZ, przewodniczącemu Rady Praw Człowieka ONZ, Wysokiemu Komisarzowi NZ ds. Praw Człowieka oraz sekretarzowi generalnemu Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy.
